

Luxembourg, 30. mai 2018

PRESSEMELDING 04/2018

Dom i sak E-6/17 *Fjarskipti hf. mot Síminn hf.*

PRIVAT HÅNDHEVING AV EØS-AVTALEN ARTIKKEL 54 – MISBRUK I FORM AV MARGINSKVIS I TELEKOMSEKTØREN

EFTA-domstolen ga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt av Reykjavík tingrett (*Héraðsdómur Reykjavíkur*) om tolkningen av EØS-avtalen artikkel 54.

Fjarskipti hf. (“Fjarskipti”) og Síminn hf. (“Síminn”) tilbyr generelle telekomtjenester på Island. I 2012 fant det islandske konkurransetilsyn at Síminn hadde overtrådt blant annet EØS-avtalen artikkel 54 ved å påføre konkurrentene, herunder Fjarskipti, en ulovlig marginskvis ved fastsettelsen av termineringspriser. En termineringspris angir prisen for å avslutte en samtale som starter i ett mobilnettverk og avsluttes i et annet. Etter klage ble avgjørelsen mot Síminn opprettholdt og rettskraftig i 2013.

Fjarskipti mente det hadde betalt uforholdsmessig høye termineringspriser og krevde erstatning med grunnlag i den endelige avgjørelse mot Síminn. Síminn motsatte seg kravet, og Fjarskipti brakte saken inn for den foreleggende domstol. Søksmålet var basert på det syn at enhver som lider tap eller skade som følge av et brudd på EØS-avtalen artikkel 54, må kunne kreve erstatning, og at Fjarskipti i sitt krav kunne støtte seg på den endelige avgjørelse mot Síminn. Síminn reiste motsøksmål med påstand om at også Fjarskipti hadde krevd for høye termineringspriser av Síminn og med et samlet beløp større enn Fjarskiptis krav. I hovedsøksmålet anførte Síminn at den endelige avgjørelse ikke er bindende i vurderingen av erstatningskravet og at dets atferd ikke utgjorde en ulovlig marginskvis i strid med EØS-avtalen artikkel 54, blant annet fordi Fjarskipti hadde krevd enda høyere termineringspriser enn Síminn.

EFTA-domstolen fant at en fysisk eller juridisk person må kunne basere seg på EØS-avtalen artikkel 54, slik den er eller er gjort til del av nasjonal rett, for å kreve erstatning for en nasjonal domstol for brudd på bestemmelsen. I slike søksmål er det ikke en forutsetning for en domstols vurdering at en nasjonal konkurransemyndighet har avsagt en endelig avgjørelse som konstaterer brudd. Der en endelig avgjørelse er avsagt, krever ikke EØS-retten at avgjørelsen er bindende for nasjonale domstoler i et «follow-on» søksmål. I mangel av EØS-rettslige regler om prosedyrer og rettsmidler ved brudd på konkurranseretten, faller det under den enkelte EØS-stats prosessuelle autonomi, med forbehold for prinsippene om ekvivalens og effektivitet, å fastsette detaljerte regler for hvilken grad av vekt en endelig avgjørelse skal tillegges.

EFTA-domstolen fant også at et dominerende foretaks forpliktelse til å kjøpe termineringstjenester fra andre operatører til en høyere pris enn sin egen, ikke utelukker at det dominerende foretakets egen prispraksis i form av marginskvis, anses å utgjøre misbruk av en dominerende stilling etter EØS-avtalen artikkel 54. For å konkludere med ulovlig marginskvis er det videre tilstrekkelig at det aktuelle foretak er dominerende på det aktuelle engrosmarked. Det er ikke påkrevd at det også er dominerende på det aktuelle detaljhandelmarked.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på internett, se www.eftacourt.int.

Denne pressemelding er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.